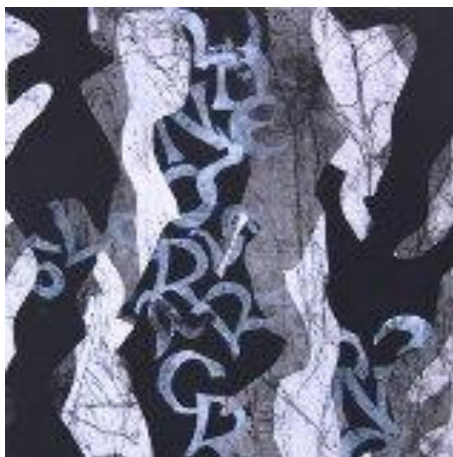

VERSTEEND, VERSTILD

ROGER NUPIE
poëzie

LIEVE PETTENS
grafiek

CYRILLE HENDRICKX
keramiek

onthoud

De tijd is een rare rakker.
Hij speelt bizarre spelletjes
met het geheugen:
vergeten, herinneren.

Wat laat hij je onthouden
van wat je vergeet,
herinneren van
wat je onthoudt?

Wat zet hij op je jaarringen
vast en wat laat hij los,
even, of evengoed:
voor eeuwig?

herinner

Je geheugen is een grabbelton,
maar wat je je herinnert:
daken die je ziet vanuit
je hoogste raam

gebeiteld in je geest
die verward raakt eerst
en bezeten daarna
van wat zich onderdaks afspeelt:

hunker, hoop en liefde, bedreven
op leven - en dood, die ziektes
uitstrooit, en geboortes,
als snoepgoed voor zich uit.

verschuif

Het lukt je niet meer
het landschap te herinneren.
Verschuif het beeld,
trek het naar je toe.

Zet het op zijn kop.
Vereenvoudig het, puur het uit:
hoe smal wordt een boom
als je er doorheen kan kijken?

De aftakeling tegengaan
en beloven, beloven:
laat ons teruggaan,
naar het moederland.

beloof

Hoe beeld je je
de bomen in, hoeveel
zet je er naast elkaar om
er doorheen te kunnen kijken?

Om ze daarna af te beelden,
dat beeld te verschuiven,
van heden naar verleden
en terug.

De aftakeling tegengaan
en beloven, beloven:
laat ons samen
oud worden.

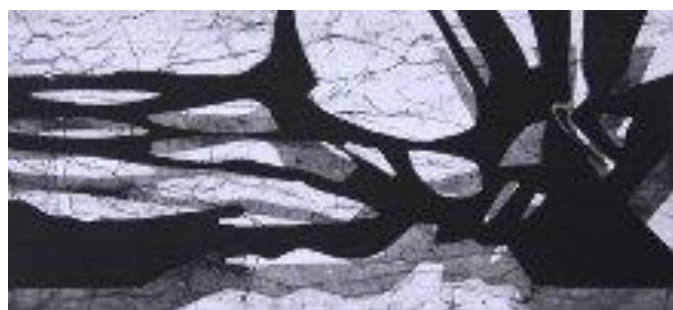

verstil

Verstil de herinnering,
versteen het beeld.
Hoor hoe de stilte
het beeld verstilt.

Maak het beeld zacht,
en de herinnering, want:
wie zacht is, zal zegevieren.
Laat het stof gaan liggen.

Wie het broze verbrijzelt,
het nietige verstrooit,
vreest de duisternis niet.
Het licht schijnt overal.

laat

Wat je verwijdert
geef je toegang,
vergroot wat klein is,
vermeedert wat weinig is.

De weg is
vlak en recht
en toch verlies je je
in kronkelpaden.

Kies wat binnen is
boven wat boven is.
Laat de dingen, laat ze
komen en gaan.

kneed

De tijd vindt zichzelf terug
en de beeldenheer:
tijd om deeg uit te rollen,
klei te kneden.

Op zolder de grafiekdame,
druk na druk, druk op druk,
en Beethoven die
de weemoed toedicht.

De wordenaar belt aan,
strooit wat taal tussen hen in.
Het woord schurkt
tegen de drukpers aan.

knars

Gewikt en gewogen
knarst langzamerhand
alles
in mekaar.

Verwondering schuift
over het licht
dat vanuit de tuin
binnenvalt.

Duisternis treedt in,
en de traagste tijd,
tijd om kippen te voederen,
de hond uit te laten.

verzoen

Hij legt de mazen
van de hersenen bloot,
zij verschuift het beeld,
verzoent zich met de tijd.

Hoor hoe de taal
hun beeld versteent,
toedekt met de mantel
der herinnering.

In de verte: licht,
nu en overal,
en de weerga,
de weerga van het water.

blijf

Dit zijn niet langer
de lage landen.
In dit nieuwe land
heeft de rust

zich neergevlid,
ligt het lichaam,
blik op oneindig
en veel verder,

in een blauw, blauwer
dan hemelsblauw.
Blijf dicht, dicht
bij het nieuwe land.

zie

Laat ons naamloos zijn,
het vuil van jaren
(klei, verf, inkt, taal)
onder de nagels.

Negeer deze
woordenstroom,
onze diepte
is immer stil.

Op een dag
zien we
de oceaan,
wij, wij drieën.

VERSTEEND, VERSTILD

gedichten van Roger Nupie
bij het tentoonstellingsproject
Versteend, verstild
in samenwerking met
Lieve Pettens, grafiek &
Cyrille Hendrickx, keramiek

tentoonstelling: september 2013,
Sint-Jozefkapel, Augustijnslei,
Brasschaat

© 2013, Roger Nupie
foto's: André Bongers